

TOTHOM HA D'APRENDRE ANGLÈS?

PERE COMELLAS I CASANOVA

Una de les obsessions recents dels nostres polítics és l'anglès. És curiós, en aquest tema no hi ha gaire, o gens, de discussió. Tots estan d'acord que els nostres escolars han de sortir de l'ensenyament obligatori amb un bon nivell d'anglès. I sembla que estan disposats a gastar-hi força diners i energies. Però, què és el que ens donarà, l'anglès, que valgui la pena invertir-hi tant? Doncs competitivitat, és clar. Ara bé, si un repassa les activitats professionals de la majoria de la gent que coneix, resulta que l'anglès no hi sembla tan imprescindible. Sí, és veritat que, per exemple, els investigadors i els professors universitaris es veuen obligats a llegir coses en aquesta llengua, i cada cop més, perquè una part important de la ciència —també la part que fan persones que no tenen l'anglès com a primera llengua— es fa en anglès. Però, quants investigadors coneixem? En termes relatius, són poca gent. Paletes, advocats, transportistes, comercials, ginecòlegs, personal administratiu, pagesos, mestres, instal·ladors, monitors, editors, dentistes... Quants de debò necessiten l'anglès per treballar? De fet, quants n'hi ha que no en saben

gaire o gens? D'acord, potser a alguns els aniria bé, els podria ser útil, és clar que sí. Però potser també els en podria ser parlar altres llengües, o escriure més de pressa amb l'ordinador, o saber fer pàgines web. Molts professionals i empresaris contracten una gestoria: ¿per què no introduir als instituts com a matèria obligatòria per a tothom comptabilitat i relacions amb Hisenda? Potser sí que ens faria més competitiu, però a vegades val més dividir-se la feina i especialitzar-se.

Ensenyar anglès a tothom no em sembla racional. Com a societat, em sembla que seríem més competitiu amb un ventall de llengües més ampli. Les relacions internacionals, el comerç, la cultura, el turisme no només es fan amb gent anglòfona, sinó amb gent de totes les llengües. Ara mateix, si vols treballar en una caixa d'estalvis del Raval de Barcelona (un exemple que conec: cada lloc té les seves coses), segurament et convé més parlar panjabi i urdú que no pas anglès: són llengües d'una part important dels teus clients.

Els que parlem en català en general voldríem que els nostres néts ens entenguessin, que la llengua no es perdés. Però aprendre tots una altra llengua, i només una, no sé pas si hi ajudarà. Perquè un cop ens hi haguem escarrassat i ens haguem gastat els diners amb l'anglès, arribarà algú i ens dirà: ¿per què heu de tenir televisió, llibres o cinema en català, si tots tenim una llengua

comuna? És massa car, mantenir les llengües petites. Deixem-ho tot en anglès.